

.....

СКИЦА

.....

Стоимен Христов

Част 1

Протягам се да те докосна, но пред мен е пак този екран, пак тази гадна електроника, за която уча тук вече втора година. Гадна е, да, и никой не може да ме накара да повярвам в обратното! Тя не е истинска, защото създава илюзии, прави удобства, но скрива истината - прави я виртуална. А аз се опитвам да живея в един реален, истински свят, затова и не спирам да пиша писмата си, да ти ги изпращам едно по едно, защото зная усещането, зная чувството да получаваш.

Затова съм и толкова постоянен във връзката ни. До сега винаги съм бил човек на момента. По-спонтанен от мен може и да срещнеш някога и аз бих се радвал да се запозная с него. Решавам се на момента и на момента го правя. Такъв съм – обичам да опитвам от различните неща и чак, когато знам какви са и не ми харесват, да ги отреча. През толкова неща съм минал за 20 години. Сега, пишейки за това, осъзнавам, че не малко съм преживял, но и още много не знам. Страх ме е било от много неща, но съм ги прескочил. И сега ме е страх от много неща, но други, и ще се засиля достатъчно, за да прескоча и тях.

Скица! Не, дори и скица не съм, защото не ме има до теб. Няма го усещането да знаеш, че си под закрилата на най-любимия човек. Няма я и сигурността, която изпитвахме и двамата точно преди 2 месеца. Светът за двамата ни в момента, колкото и да е различен, толкова е и еднакъв.

Нямат значение мястото и хората, когато аз се чувствам празен, когато ти се чувстваш празна, мила. Едно и също е, боли и ти го знаеш, и усещаш хиляди пъти по-силно от мен, все пак си жена. Да, не си момиче вече, и в

Скица – Стоимен Христов

последната една година ми го доказва повече от всякога. Огледай се, виж света около себе си, виж колко „жени“ са готови да продадат плътта си за „мангизите“ на някой бизнесмен. Няма как и да не си забелязала момичетата на своята възраст, чиито проблеми са от сорта на „Какво да облеча тази вечер?“ или пък, „С кого ще се забия днес?“ и т.н. Сега се погледни в огледалото. Сама виждаш, че твоите проблеми са от съвсем друго естество, нали? Ти не отделяш толкова голямо внимание на страничните неща, не, защото те по дяволите са част живота ни и ние всеки ден се сблъскваме с тях. Всяка секунда се опитваш да забравиш за празнината, която аз ти причиних, просто защото сега ме няма. Имаш истински тревоги. Пука ти за мен. Опитваш се да не мислиш за това, че съм далеч, но хиляди мисли пръхвърчат в глава ти, знам го. Чудиш се как съм, къде съм, с кого съм? Ами дали съм добре? Мисля ли си за теб? Справям ли се? Питаш се защо не си като мен? Питаш се дали ще издържим, дали те искам още, ами бъдещето? И още милиони въпроси... Въпроси, които нямат отговор, но чийто такъв ние сме започнали да пишем преди точно една година, три месеца, дванадесет дни, двадесет и три часа, шест минути и тридесет и седем секунди.

Цялото това време мина като сън, който и двамата сме преживяли. Обичам те не защото ти ме обичаш, не защото някой ми е казал, че любовта е красиво чувство, не защото просто така трябва. Обичам те, защото сърцето и душата ми се свързаха с теб, миналото лято, мила. Нали си спомняш? Точно този момент в парка в Правец, когато седяхме на корабчето, слънцето ни се усмихваше и ти ме погледна. Моментата, в който ти казах за първи път, че те обичам. Тези твои две очи никога не ще забравя! Обичам те също, заради недосетливостта ти, защото си самокритична,

Скица – Стоимен Христов

подценяваш се, но имаш реален поглед върху света и случващото се в него. И не съм искал да те променя, мила, не. Просто аз съм критичен човек, доста саркастичен в излишни за повечето хора количества. Аз съм си аз и ти си си ти. Двата по отделно сме нещо адски различни, но съберем ли се заедно, тази магия, това „нещо“ между нас, то ни крепи, заради него ставаме толкова силни. Ако си спомняш какво ти казах това лято, неотдавна беше, двамата сме най-красивото нещо на света, заедно сме нещо уникално. Няма да спра да вярвам в това.

Днес е 12 Октомври 2012. Обичам те, надявам се зимата имаш сили и достатъчно енергия да прочетеш всичко това.

Част 2

Глазгоу!? Не видях много от него, но пък отново се запознах с нови хора, създадох щастливи спомени. Но пишейки сега тези редове, аз осъзнавам как няма спомен, който да се мери, с която и да е стотна, в която съм те погледнал. Няма да забравя няколкото моменти това лято, мила, през които се сдърпвахме. В крайна сметка, ти подпираше глава на рамото ми накрая. Уникално е. В момента аз съм най-щастливият човек на земята, мога да ти го потвърдя, не плача, но ако се разплача, то ще бъде от радост. Радвам се, че те има! Че подпираш глава на рамото ми. А аз въпреки спречкванията и проблемите около нас няма да спра да мисля за нашето бъдеще. Такъв съм, искам да градя, може и малко да е, но да знам, че децата ми ще са горди с това един ден. Да знам, че в най-трудния момент и за двама ни, просто ще седнем и ще мълчим, ти подпряла глава на моето рамо. Обичам те, сладка моя. Във всички тези празни дни без теб, аз все пак те обичам.

Предполагам и теб живота вече започна да те зове. Ще видим един ден, обаче на къде ще тръгнем. Ох, толкова много боли. Искам да съм убеден, че след 3 години ще карам магистратура някъде, където и ти ще си с мен, а ако ли не, просто да знам от теб какво ще искаш. Да знам, дали вече ще си готова да споделиш всичко с мен, абсолютно всичко. Но отговорите на тези въпроси ще ни станат ясни и на двама ни едва когато тази година настъпи, или може би малко по-рано, дори. Тогава вече със сигурност ще знам къде или поне насока ще имаме. Съдба всички имаме, но ние сме тези, които определяме какво ще стане тук и сега. Ние го правим, ние ще продължаваме и докато имаме

Скица – Стоимен Христов

желанието това да е така, то ще бъде! Просто искрено силно се надявам след 2 години да сме преубедени в любовта, сигурността и желанието да споделим с другия. Не, не с другия, ами с теб, с мен. Стоимен и Богдана. Интересно звучим, и двамта с тези старомодни имена, но пълни с толкова истина. Обичам името си адски много, а в твоето се влюбвам всеки ден. Каж ми, когато ги съберем заедно не е ли съдба? „Стой при мен“, ти що си „дадена от Бога“. Просто двамата правим много – и количествено, и качествено. Не мисля, че нещо би могло да ни се опре. Все пак сме белязани!

Част 3

Минаха дни. Не зная колко, но минаха. Не съм писал вече от около 3 седмици. Когато не мисля за времето то просто минава. Тази техника я усъвършенствам постоянно. Имаме ли с какво да се занимаваме, държим съзнанията си далеч от мисълта за нас, въпреки че тя никога не изчезва. Има дни, в които съм толкова окаян. Ходих като призрак, без никакъв стимул, без нищо, крепейки се само на мисълта, че ще се видим. Така беше миналата пролет. Помниш колко болна беше душата ми, било то като ме виждаше по скайп или пък като се прибрах в България. Трябваше ми време, за да помисля върху смисъла на живота. Сдърпвахме се на няколко пъти, но ти не ме остави. Напротив! Застъпи се за мен. Точно това ми помогна да се отърся от глупавите мисли, от лошите емоции в себе си. Ти. Може и да не си го осъзнала, но при всички положения, благодарение на теб и на моите приятели сега отново виждам толкова много смисъл във всичко. Може да не тренирам усилено като Пачо, но подскачам, тичам, натоварвам краката и се държа във форма. Може да нямам сериозна работа като Венци или пък като Невена, но пак изкарвам пари. Може много неща, но аз съм това, което съм. Сега съм решил да свиря мачове, да тренирам, да уча модулите, които съм избрал, да чета по френски и с много късмет да отида във Франция. Да, това са мои решения. Те са субективни от гледната точка на всеки един около мен, но аз съм разсъждавал върху тях и сам съм ги взел. По-доволен не мога да бъда!

Минаха тези дни, но именно заради още едно мое решение ние пак ще бъдем заедно малко повече, от колкото всеки един от нас си е мислил. На това ще се базира и

Скица – Стоимен Христов

нашата връзка за в бъдеще – на решения. Щастлив ме прави мисълта, че и ти мислиш като мен. Видял съм го, показала си ми. Не искам да разсъждавам над твоите емоции, всеки човек е различен, но ми харесва да те опознавам все повече и повече. Това че сме все още заедно говори много и за двама ни – силни характери сме си, ей!

Напоследък разходките ми и излизанията ми оредяха. Когато си почивам влизам във „фейс-а“ да си пиша с някого. Винаги ти пиша и на теб – приятно е усещането, когато получа съобщение от теб, затова и никога не те забравям. Знам, че много се радваш като видиш, че съм ти написал нещо. И за писма мога да намеря време, но всичко е до муза, до желание и намиране на начин.

Вкъщи като се прибера, ще трябва и много домашна и къщна работа да отметна. Голям мераклия съм. Двор, дъски, дървета, трева – живот! Големият град, автобусите, улиците, бързите закуски, нищо не може да стъпи на малкия пръст на живота, който сме имали до сега, който ще имаме, не заради друго, ами защото човек се стреми към това, което го прави щастлив. Всичко това в този град е една илюзия – хората, животът. Светът е много по-хубав, когато съм с теб, когато сме на двора, когато сме седнали на тревата послели си одеалце, когато вечерите гледаме към небето, чувайки магистралата до вилата, когато разхождаме Спайк по моравите. Искам те! Целият този истински живот си ти, само с теб мога да го имам и го искам. Да, засега е скица. Всичко е скицирано добре с молива на моето съзнание, с отенъка на моите мечти, с черно-белият нюанс на твоя копнеж. И скоро ще се превърне в рисунка, пъстри палитри около двама ни, намиращи се на нашето място, прегърнати, вперили поглед един в друг – буквално обсипани от щастие до сто годишна възраст. Аз искам богат живот, да, но не

Скица – Стоимен Христов

пълен с пари, а с емоция, здраве и любов. Един ден ще
бъдем истински богати.

Днес е 14 ноември 2012...

Част 4

Толкова много ми липсваш...
Тежи ми ужасно много на душата, толкова тегло
никога не съм карал. Преодолявам го, боря се с него
всеки един ден, но по-явно и истинско чувство от това да
обичам теб, никога не съм чувствал. Липсваш ми и искам да
мога да съм до теб, за да си щастлива, това ме кара да се
чувствам зле. Няма ме мен, няма те и теб... До кога? Толкова
съм празен и пуст отвътре, мила. Да, вдъхна много смисъл в
живота ми и затова продължавам напред, по дяволите,
всичко си заслужава, само да знам, че накрая ще сме
заедно. Главата ми тежи, душата ме боли. И пак, няма те...
В главата ми сега са всякакви бъркотии, мила, аз искам да
съм с теб. Ще можем ли? Ще успеем ли и за какво се борим?
Къде сме тръгнали, какво постигаме, моля те отговори ми?

Отново семпли спомени прехвърчат из съзнанието ми
и аз съм пак опиянен от чаровността ти. Нежната кожа,
мила, само като помисля за нея и съм на седмото небе.
Само като помисля за допира, устните ти, за косите, полъха
ти, за теб, цялата реалност около мен се преобръща на 360
градуса и аз искам да се махна от нея. Затварям очи и не
спирам да ровя за спомени в този дълбок извор – моите
мисли.

След спомените, главата ми... Аз се побърквам, теб
пак те няма, но осъзнавам, колко много те обичам. След
спомените започват мечтите. Малко остана, докато дойдеш
тук при мен и главата ще се пръсне. Копнея по теб, желая
тялото ти, обичам душата ти, влюбен съм, така както не съм
бил никога. По-влюбен от вчера, по-омагьосан от преди... Не
зная при теб как е всичко, едва ли и ще узная. Обичай ме.

Част 5

Тази вечер отмина неусетно. Не е като да съм в бара с момчетата, да пием по едно или пък просто да изпуша една цигара за удоволствие... Рядкост, нали? Аз и цигара, хаха, и то за удоволствие. Е, който е казал, че няма невъзможни неща, жестоко се е объркал. Вечерта, всъщност, отмина неусетно заради теб, мила моя. Едно мигване и разговорът ни свърши, а отминаха цели три часа. Скъпа моя, времето прекарано с теб ми е безценно. Не мога да го заменя с нито един друг час, в който съм учил, играл баскетбол или каквото и друго да било.

Тъжно е, толкова е тъжно без теб. Нуждая се от теб. Наистина, когато затворя очи, за да заживея по-хубавия живот, си ни представям със здраво вплетени една в друга ръце. Аз съм толкова истински влюбен в теб, доверил ти всяка една част от душата си, всяко едно пърченце от сърцето си. Те са в твоите ръце. Аз знам, че не очаквам много, но не искам и малко. Искам просто да си с мен, да послушаш сърцето си. Каж ми какво ти казва то. Какво ти казва сега???

Част 6

..

Дочаках момента, в който ти ще си до мен. тук, в Единбург...

Част 7

Беше ми адски трудно, а и все още не мога да преглътна горчивината от твоята липса тук. Когато те изпратих се опитах да не мисля за нищо. Ходех до влака, стъпка по стъпка, следвайки те до твоето купе. И тогава ми хрумна идеята, че имам още 60 секунди, в които мога да те целуна и прегърна, мила. Втурнах се във влака, а ти ме посрещна вътре. Целувката... Твоите устни върху моите. В тези 5 секунди, аз успях да пренеса двама ни от тук чак до България. Бяхме на двора, снегът се сипеше. ти мръзнеше отново и както обикновено се беше вкопчила в мен. Отдръпна се леко и ме погледна в очите. Още един път осъзнах, че ни е писано да сме заедно... Завинаги.

Отворих очи, защото вратата се затвори зад мен и в паника започнах да се лутам напред-назад, чудейки се как да изляза. Дълбоко отвътре, обаче, не исках, мила. Искаше ми се с този влак директно да се приберем. Да се приберем там, където сме у дома, нашето си – моето и твоето. В последствие успях да отворя вратата, но исках да те целувам още и още, и още... Пазачите крещят да се отместя, но аз не слушам. Искам те. Няма да ги чуя. Виковете им стават още по-силни, аз се отдръпвам от влака по инерция и той тръгва. Следя с поглед как отиваш към мястото си и... Оттам нататък отново празнота. Сълзи и нищо. Когато те няма е просто едно нищо.

За времето, което прекарах с теб в Единбург, разбрах колко красив може да бъде този град. Колко места съм посетил и на колко си заслужава да се отиде. Ти вдъхна живот в иначе „оживения“ Единбург. Ти направи светът ми

Скица – Стоимен Христов

тук милион пъти по-цветен. И взирайки се в отпътуващия влак, всичко това изчезна, толкова бързо, колкото и дойде.

Знаеш ли, мила? Поне съм сигурен, че това не е сън, нито илюзия. Ти си най-сладката реалност, най-хубавият ми спомен, най-прекрасното ми настояще и най-желаното от мен бъдеще. С идването си тук ми показа много. Не се оплака от нищо и ме глези така, както не съм могъл и да мечтая. По-голямо удоволствие не бях изпитвал скоро. Да съм с теб е наистина приказно изживяване. Обичам те. И така два дни седя и се каня все нещо да напиша, но сам се спирам само защото съм имал други неща да правя. Испита отмина тъкмо днес и прецених, че моментът да опиша част от преживяното в мен настъпи. Много пъти до сега през тези два дни се чудех дали да ти изпратя писмо, но после се питам кога ли ще пристигне, дали ще му се радваш толкова, когато аз съм си в България, а то пристигне след мен...

Ами Коледа? Тя идва. Много скоро ще е Коледа, слънце! Един семеен празник, в който аз искам да се видя с нашите, но отново бих искал да прекарам с теб.

Ти си тръгна от Единбург, но изживяванията ми тук с теб ще останат завинаги. Емоциите под душа и в стаята ми, всичко изживяно навън, самото ходене по улиците, мила, смехът ти!!! Нямам търпение да се прибера, но не просто, а да съм с теб. Искам да сме заедно до края!

Част 8

И тази вечер ми е толкова трудно да заспя. Затварям очи и просто не се получава.

...

Когато си тръгнах в края на лятото и дойдох тук, също ми беше много трудно да се концентрирам върху каквото и да било. Стоях сам в стаята, гледах през прозореца и се молах за денят, в който отново ще си с мен.

...

А ето сега е ваканция и аз все повече и повече искам да съм с теб, така че да знам, че си добре. Няма те и нищо не е наред. Като си тръгна от Единбург и остави огромна празна дупка в тоя град. Адски пуст е, навсякъде е скучно, нищо не е интересно... Искам с теб! Въртя се и ми е студено. След секунда ми е толкова горещо, тялото ми започва да се поти, главата зверски ме боли, ще се пръсне от болка, усещам сърцето си в скалпа, светът пулсира толкова нервно, всичко се разпада... Затварям очи и вместо да отmine, тази агония се засилва. Ако има Господ и той вярва в любовта, то той наистина не си върши качествено работата. Защо ни държи така разделени, какво още иска да тества у нас? Не му ли показах искрата в душата ми, когато си с мен? Не ти ли показах животът в очите ми, няма как да не си го видяла, когато си около мен. Аз не искам много и вярвам, че светът ще се нареди един ден и за двама ни, просто силно и искрено, дълбоко се надявам, че ти вечно ще грееш до дясната ми ръка. Че ти ще си дясната ми ръка, която ще ми помага било то в лошо или добро.

Днес те питах хиляди въпроси, които непрестанно се въртят из съзнанието ми. Не мога да ги спра, но мога да ги

Скица – Стоимен Христов

изредя един по един и го правя. Мога само на теб да ги кажа, ти си ми най-близкият човек в момента, имам чувството, че те познавам не от една, а от хиляда и една години. Ти си ми толкова добър приятел, толкова нежна и красива жена. Твоето тяло като че ли е изваяно от майстор-грънчар, нереално фино е! Кожата ти е като коприна с неестествено сладък вкус и аромат. И описвайки твоето същество моите сетива настръхват. Главата ми за миг си почива и спира да ме боли, но само за малко. Защото, когато се върна в реалността имам още една седмица, в която ще продължа да мечтая.

Мечтая за вилата и теб, за нашия живот изпълнен с емоции, сълзи, усмивки и толкова много любов. Любовта има многобройни имена, но за мен то е Богдана. Който не може да я назове, просто не е срещнал човекът, с когото усеща, че сякаш се познава от хиляда и една години и с когото има усещането, че още хиляда и една ще отминат за секунди.

Сладка моя, ти спиш, нали? Сигурно сега си в някое царство, пълно с коали и пухкави панди. И всички те са обградени от кебабишчета, толкова много и толкова вкусни, че не биха ти стигнали за 50 години хапване. Там ли съм и аз? Сред пандите и кебабиша? Каж ми, Бо, светът не е ли по-различен, когато си с мен? Просто някак по-лесен, просто някак на мястото си? Дори и с не много пари, но с много желание, можем да бъдем заедно, нали? Аз да ти готвя, ти да переш, да гладиш, ха-ха... Не, това са странични, е, неизбежни, но странични неща, но просто да сме заедно. Та щом обикновеното е толкова сладко с теб, какво е необикновеното. Мисля че знаем! Спомни си за лятото и пътешествията преди една година. Сега си спомни и за зимата и приключенията из вилата, а и с колата на Бацата,

Скица – Стоимен Христов

също. Отново, припомни си морето, което прекарахме заедно...

Главата ще се пръсне вече, трябва или да я смажа или надрогирам, не знам какво да я правя, помогни ми. Аз толкова много те обичам...

Част 9

Всичко е толкова различно без теб, Бо, знаеш ли? С тази инсомния сега ми е много трудно да се справя сам, трябва ми помощта ти. Опитвам се да заспя, но затворя ли очи ти стоиш пред мен и ме гледаш толкова нежно. В погледа ти има някаква толкова приятна топлина, толкова е силна, че чак я усещам с цялото си тяло. Омеквам, светът около мен като че ли започва да се топи и тогава отварям очи, имайки чувството, че си до мен. Но аз съм сам и цялата тази омайна илюзия изчезва за секунди от тук, изпарява се от стаята и ме оставя чисто гол. Чувствам се опустошен. Не мисля, че мога да се справя сам с трудностите по пътя, по който съм поел. Ела с мен, мила, последвай ме навсякъде, защото чувствам, че го искаш. Може да не знаеш все още какво е твоето признание, но заедно бихме могли да го открием – било то сега или после. Аз просто искам да съм с теб.

Скица – Стоимен Христов